

5. december 2008
J.nr. 2008-5100-02
WM/ RA

Overvejelser om regelforenkling på uddannelsesområdet

Ministeren nedsatte i 2007 en arbejdsgruppe til at se på regelforenkling på universitetsområdet med repræsentanter fra Danske Universiteter. Regeludvalget behandlede ikke uddannelsesområdet. Ministeren har givet udtryk for, at det skal der ses på snarest muligt.

Rektorkollegiet har besluttet, at der nu skal igangsættes en proces, hvor der laves et udkast til, hvordan der kan ske en regelforenkling inden for uddannelsesområdet.

Formål

Samlet set skal regelgrundlaget på uddannelsesområdet opfylde følgende mål:

1. Sikre at samfundet (virksomheder, organisationer, det offentlige, studerende, skattebetalere osv.) får mest mulig kvalitet for de midler, der investeres i uddannelse.
2. Sikre frie rammer for kreativitet og initiativ, der gør det muligt for universiteterne kontinuerligt at udvikle og tilpasse moderne uddannelses tilbud.
3. Sikre en gennemskuelse og beskyttelse af titler, grader og autorisationer.
4. Sikre de studerendes retssikkerhed.
5. Give mulighed for effektiv og ubureaukratisk administration.
6. Sikre at Danmark kan deltage i det internationale uddannelsessamarbejde.

Det skal bemærkes, at disse formål ikke skal opfyldes gennem regler for uddannelse alene. For det første spiller en række andre forhold ind; fx kan kvalitet sikres gennem ledelsesstrukturen eller bestræbelser på prestige. For det andet findes

der en række overordnede regler, som også gælder for uddannelse (fx i forvaltningsloven), og man skal derfor ikke gentage disse for uddannelse.

Det er således væsentligt, at regellovervejelserne ikke fører til, at alt må beskrives. Der skal overlades mest muligt til lokalt, fagligt skøn.

Internationaliseringen har betydning for regeldannelsen på uddannelsesområdet. Studerende og forskere bevæger sig på tværs af landegrænser. Danske regler må tage højde for dette. Samtidig betyder internationaliseringen også, at konkurrencen skærpes, man kan vælge et alternativ. Derfor er det vigtigt at sikre fleksibilitet for universiteterne, så de har frihed til at udbyde internationalt attraktive uddannelser.

Det er velkendt, at regelforenkling er vigtigt for at sikre faglig kvalitet og fleksibilitet. Det er ligeledes kendt, at regelforenkling ofte kan spare administrative ressourcer. Færre regler har imidlertid også stor betydning for det internationale samarbejde. I konkurrencen om deltage i de bedste internationale netværk har man en stor fordel, hvis man ikke kræver, at der tages hensyn til en række nationale særregler. Det universitet, der er fleksibelt, er en nem og dermed attraktiv samarbejdspartner, mens man helst går uden om et universitet fra et lille land, som kræver særlige regler trukket ned over hovedet på andre.

Problemet

En foreløbig høring på universiteterne har vist, at regelgrundlaget er komplekst på uddannelsesområdet, og at regelforenkling ikke bare er gjort med at slette en regel hist og pist. Det fremhæves af flere, at reglerne har udviklet sig ved knop-skydning over årene og derfor ofte er blandet sammen, således at der fx er regler om exmatrikulation og vejledning af frafaldstruede studerende i adgangsbe-kendtgørelsen. Der er en række regler, der er blevet forældede, som er komplice-rede, og det er vanskeligt at få et samlet overblik.

Ud over behovet for at sanere regler, er der således også et behov for at omstruk-turere regelkomplekset. Selvom processen ikke er helt tilendebragt, har udstedel-sen af en samlet uddannelsesbekendtgørelse været et eksempel på en vellykket omstrukturering, der har gjort området meget mere overskueligt.

Som et særskilt problem fremhæves det fra flere universiteter, at VTU's og UVM's regler ikke er koordinerede. Ud over praktiske problemer med at skulle holde to forskellige systemer adskilt, virker det også meget besynderligt, at regler for retssikkerhed (fx klagefrister) skal være forskellige afhængigt af, hvilket mi-nisterium der har udstedt reglen.

Vi har opdelt overvejelserne om regler i følgende områder, som vil blive gen-nemgået nedenfor:

1. Uddannelsesregler
2. Kvalitetskontrol
3. Adgangsregler
4. Eksamensregler, censur, mv.
5. Klageadgang

6. Internationalisering af uddannelserne
7. Betaling for visse uddannelseselementer
8. Forholdet til UVM

1. Uddannelsesregler

Universiteterne har en væsentlig egeninteresse i at udbyde attraktive uddannelser af høj kvalitet og i at skabe gode rammer for, at de studerende får udbytte af deres studietid - herunder at de kan gennemføre uddannelsen inden for den fastsatte tidsramme. Det har stor betydning for det enkelte universitets økonomi og renommé, hvordan man håndterer disse opgaver. Desværre spænder meget detaljerede uddannelsesregler ofte ben for universiteternes indsats. Derudover har Folketinget indført internationalt set meget stærke økonomiske incitamenter for at reducere frafald og studietiden. Det forekommer derfor meget lidt hensigtsmæssigt ligeledes at lave præcise regler for, hvordan disse mål skal opnås (fx i form af frister, bestemte former for obligatorisk vejledning mv.).

Der er flere områder, hvor det kunne være hensigtsmæssigt at forenkle og give universiteterne større frihed til at opnå de samfundsmæssige mål.

- Man bør tage den fulde konsekvens af, at der er oprettet et akkrediteringsråd. Det er dermed overflødigt, at ministeren skal godkende de enkelte uddannelser, og følgelig bør § 4 i uddannelsesbekendtgørelsen slettes. Det vil fortsat være en politisk afgørelse at fastlægge taxametre og eventuelle optagelsesrammer, men en godkendelse herudover forekommer ikke at opfylde noget formål, som ikke allerede er dækket af akkrediteringen.
- 3+2-strukturen er blevet implementeret på en sådan måde i uddannelsesbekendtgørelsen (kap. 3, § 9), at der på visse områder er blevet *mindre* fleksibilitet i uddannelserne. Studietiden kan blive unødigt forlænget for studerende, der mangler nogle få ECTS-point i at færdiggøre deres bachelor-uddannelse. Det vil være naturligt at overlade det til universitetets skøn, hvorvidt en studerende kan optages og ”indhente” de manglende ECTS. Ønskes det fortsat reguleret præcist i bekendtgørelsen, vil en løsningsmodel kunne være at nedsætte adgangskravet til kandidatuddannelsen til et bestemt antal ECTS på BA-delen, fx 160 ECTS.
- Kapitel 5 i adgangsbekendtgørelsen stiller meget detaljerede krav til vejledning af frafaldstruede studerende. For det første bør krav til vejledning af studerende under uddannelsesforløbet ikke indgå i adgangsbekendtgørelsen. Dernæst er kravene meget detaljerede, og universiteterne bør gives større frihed til selv at tilrettelægge vejledning og andre initiativer til at forkorte studietiderne, så disse passer til det enkelte universitets og den enkelte studerendes situation.
- Universitetet kan ifølge Uddannelsesbekendtgørelsen, kapitel 2, §5, stk. 2 fastsætte regler for, hvornår den studerende senest skal have afsluttet sin uddannelse, og ifølge adgangsbekendtgørelsen (§37) kan universitetet bringe indskrivning til ophør efter to års inaktivitet. Det betyder, at universitetet ikke har sanktionsmuligheder overfor studerende, der er inaktive i flere år. Det burde i stedet overlades til universitetet at fastsætte rimelige regler for studieaktivitet og kunne hævde disse med sanktioner -

naturligvis under forudsætning af, at regler om antal eksamensforsøg, sygeeksamen osv. overholdes.

- Beskrivelserne af de enkelte uddannelser i uddannelsesbekendtgørelsens kapitel 4, 5 og 6 bør revideres i lyset af akkrediteringer og UBST-godkendelser, da disse ikke er i overensstemmelse.
- Det er detailstyring, at andelen af praktik som et led i BA-uddannelsen i journalistik er normeret til et bestemt antal ECTS (§ 15 i uddannelsesbekendtgørelsen). Det bør generelt fastlægges i studieordningen, hvorvidt uddannelsen skal indeholde obligatorisk praktik og i givet fald hvor mange ECTS, der skal indhentes ved denne.
- Det bør være udgangspunktet, at merit er en faglig vurdering. § 72 i Uddannelsesbekendtgørelsen kan derfor slankes, så kun stk. 3 om den faglige vurdering står tilbage. Det bør være op til det enkelte universitet, om man fx ønsker at meritoverføre specialer.
- Det vil være naturligt at udvide bekendtgørelsen om visse masteruddannelser ved universiteterne (BEK nr. 682) til også at dække de 18 master-uddannelser fra før 2002.

2. Kvalitetskontrol

Universiteterne støtter, at godkendelse og kvalitetskontrol af uddannelser udføres af et uafhængigt akkrediteringsorgan.

Der skal selvfølgelig gøres nogle erfaringer med systemet, men allerede nu er vi meget bekymrede for, at rapporteringskravene er så detaljerede og omfattende, at man risikerer at dræne systemet for ressourcer, og at ressourceforbruget slet ikke står mål med udbyttet.

Der har været dialog med ACE og Akkrediteringsrådet om, hvordan processen kan tilrettelægges mest konstruktivt, og der har været udfoldet store bestræbelser på at reducere arbejdsmængden. Allerede nu kan det imidlertid konkluderes, at der er utroligt meget rapportskriveri - både på universiteterne og hos ACE, og der udarbejdes tusindvis af sider med bilag.

Der er ansat et betydeligt antal kvalitetsdokumentationsmedarbejdere på universiteterne, og når akkrediteringerne vil fungere i fuld skala, vil arbejdsbyrden stige yderligere, og den vil nå et niveau, der ikke kan forsvares. Derfor er der behov for ændringer. Akkrediteringsrådet arbejder stort set inden for de rammer, der er givet, så det bør meget hurtigt overvejes, om ikke – som minimum – bekendtgørelsen bør revideres:

- Det første, som bør gøres, er at reducere og forsimple de kriterier, der skal akkrediteres efter.
- Den anden mulighed, der bør undersøges, er, om man med fordel kunne lave model, hvor der ikke skal akkrediteres flere hundrede uddannelser hvert år. Fx kunne man på baggrund af statistiske data eller Akkrediteringsrådets skøn kun foretage en undersøgelse med krav om dokumentation, besøg med paneler mv. på udvalgte uddannelser. Principielt er det Danske Universiteters holdning, at en institutionsakkreditering (fakultetsakkreditering) er det eneste rigtige og rette løsnings, hvis man mener det alvorligt med selvstyrende universiteter. Det er også den vej, som ud-

viklingen går i resten af Europa. Institutionsakkreditering betyder, at hvis en institution (et fakultet) kan dokumentere, at det lever op til en række kriterier - herunder og ikke mindst at dets kvalitetssikringsmekanismer er velfungerende og dokumenterede - så kan institutionen opnå status som 'selvakkrediterende', dvs. at man selv akkrediterer sine egne uddannelser. Man kunne evt. skabe hjemmel til at indlede forsøg med denne akkrediteringsform.

- Endelig bør der skabes mulighed for, at relevante internationale akkrediteringer træder i stedet for en dansk godkendelse.

3. Adgangsregler

De senere års regelændringer har ført til en stærkere styring af, hvordan optaget på universiteterne forløber. Universiteterne har ringe indflydelse på konkrete adgangskrav, hvordan man fordeler ansøgere på kvoter, og om der må afholdes optagelsesprøver, samtaler mv. På dette område vil det være hensigtsmæssigt, hvis ansvar og kompetence følges ad: Universiteterne har ansvaret for at få de studerende igennem en videregående uddannelse på et højt fagligt niveau, og derfor bør de også have kompetencen til at afgøre, hvordan de bedst bedømmer og udvælger de mest kvalificerede blandt ansøgerne. På optagelsesområdet gælder det i særdeleshed, at universitetet selv har kvalitets- og sikkerhedsinteresser, således at en detaljeret central styring er overflødig – og i værste fald en barriere for at optage tilstrækkeligt med kvalificerede unge på universitetsuddannelserne.

Samtidig er universiteterne beviste om, at det er en fordel at have et fælles optagelsessystem, hvor de samme optagelseskrav gælder for lignende uddannelser. Det sikrer gennemskelighed for ansøgerne. Man ser også værdi i at have en fælles ansøgningsprocedure gennem KOT.

Endelig indeholder adgangsbekendtgørelsen en række regler, der ikke har noget med adgangsregler at gøre. Det gælder fx regler om exmatrikulation og vejledning af frafaldtruede studerende.

I Danske Universiteters regi er der i øvrigt nedsat en arbejdsgruppe, der ser specifikt på forenklinger af adgangsbekendtgørelsen. Udfaldet af dette arbejde vil blive fremsendt til ministeriet snarest muligt.

4. Eksamensregler, censur, mv.

Når en studerende går til eksamen og får sit arbejde bedømt, ligger der et meget komplekst regelsæt bag.

Først og fremmest er det ønskværdigt at samle alle prøvebestemmelser i én samlet prøvebekendtgørelse. I dag er regler for eksamen spredt ud over eksamensbekendtgørelsen, censorbekendtgørelsen, uddannelsesbekendtgørelsen og evt. også karakterskalabekendtgørelsen. Fra uddannelsesbekendtgørelsen bør særligt beskrivelserne af krav til bachelorprojekter (§ 16 stk. 5-6) og kandidatspecialer (§ 21 stk. 3(1) og 5-7) overføres til en prøvebekendtgørelse.

Dernæst øger de meget detaljerede bestemmelser ikke den faglige kvalitet af uddannelserne, men skaber derimod rigiditet og unødigt bureaukrati. De faglige

miljøer bør i stedet have større råderum i forhold til afholdelse af eksamen, herunder:

- Mulighed for at afholde gruppeeksamen (afskaffelse af forbud, § 3 i eksamensbekendtgørelsen)
- Mulighed for selv at fastlægge, hvor stor en del af en uddannelse, der skal dokumenteres ved prøver med ekstern censur (afskaffelse af krav om mindst 1/3 i § 5 stk. 4 i eksamensbekendtgørelsen)
- Frihed til selv at fastsætte de nærmere detaljer for delprøver og disses bedømmelse (afskaffelse af de detaljerede regler i § 15-16 i eksamensbekendtgørelsen)
- Råderum til selv at fastlægge omprøver og formen for disse (i dag findes der detaljerede regler, jf. § 18 i eksamensbekendtgørelsen)
- Bedre mulighed for at universitetet selv regulerer førsteårsprøven (i dag er der nøje detailregulering, jf. § 22-25 i eksamensbekendtgørelsen). Hermed er det muligt for universitetet at tænke førsteårsprøven sammen med universitetets generelle regulering af exmatrikulation på grund af studieinaktivitet.
- Enklere regler for mangler ved en prøve (§ 29-30 i eksamensbekendtgørelsen), så de i højere grad ligner de tilsvarende bestemmelser på UVM's område (§ 42-43 i Undervisningsministeriets eksamensbekendtgørelse). I Undervisningsministeriets bestemmelser er principperne nemlig de samme, men det er ikke i detaljer beskrevet, hvem der skal gøre hvad og hvornår.
- Trods alle gode intentioner bør procedurer for eksamenstilmelding ikke fastlægges af ministeren. Derfor bør regler om automatisk eksamenstilmelding udgå (i dag fastsat i § 27 af eksamensbekendtgørelsen).
- Hvad angår krav til bachelorprojektet, bør linjen "*....der afspejler hovedvægten i uddannelsen*" i uddannelsesbekendtgørelsens § 16 stk. 5 slettes. Dette er en unødvendig regulering; studieledelsen må stå inde for, at bachelorprojektet er relevant for uddannelsen. Ministeriet tolker denne bestemmelse snævert fx i forhold til basisuddannelser. Universiteterne finder det væsentligt, at der også er plads til fx bachelorprojekter, der går på tværs af hovedområder.
- For specialet vil det være hensigtsmæssigt at sikre universiteterne en overordnet hjemmel til selv at fastsætte regler for specialet, herunder:
  - En mere fleksibel fastsættelse af specialets ECTS-normering (i dag er specialet fastsat til 30 ECTS, jf. § 21 stk. 1 af uddannelsesbekendtgørelsen)
  - Den tidsmæssige placering af specialet (i dag er der krav om, at specialet afslutter kandidatuddannelsen, jf. i § 21 stk. 5 af uddannelsesbekendtgørelsen)
  - Afleveringsfrist for specialet (i dag er der detaljerede krav til afleveringsfristen, jf. § 21 stk. 6-7 i uddannelsesbekendtgørelsen)
  - Sanktioner ved manglende overholdelse af frister mv. (i dag fastsat i § 27 stk. 3 i eksamensbekendtgørelsen).

5. Klageadgang

De nuværende muligheder for at klage over forskellige forhold i forbindelse med en uddannelse er forvirrende. De studerende kan fx klage til UBST, til et

ankenævn (§ 45 stk. 2 i eksamensbekendtgørelsen), et meritankenævn (meritankenævnets bekendtgørelsen) eller til Kvalifikationsnævnet (Undervisningsministeriets bekendtgørelse om Kvalifikationsnævnet).

Endvidere er det danske klagesystem meget omkostningskrævende. De studerende kan klage over alt, og mens universiteterne bruger rigtig meget tid og ressourcer på at behandle klager fra universiteternes side, så er det som oftest fuldstændig omkostningsfrit for den studerende. Det koster ikke noget, og man risikerer ikke engang, at en ny bedømmelse fører til en dårligere karakter. Klage-reglerne mangler balance mellem rettigheder til den enkelte studerende og forpligtelser.

Endelig er det et problem, at klagefristerne er forskellige i en række tilfælde.

For både studerende og universiteter vil det være hensigtsmæssigt at forenkle klagemuligheder. Det kan ske ad to veje:

Enten kan man samle klagebestemmelser i en bekendtgørelse, der gælder for hele universitetet, og som indeholder simple og ensartede klageregler for hhv. faglige og retlige klager. Eller man kan beskrive principperne for klageadgangen, (fx at man har ret til at kræve en ”anden vurdering” af et fagligt arbejde) men så i højere grad overlade det til universitetet at fastsætte et konkret regelsæt. Dette svarer til forholdene vedr. eksamenssnyd, hvor universiteterne i dag selv fastsætter praksis. Det giver mulighed for en vis forskel mellem universiteterne, men det har - så vidt vi er orienteret - ikke givet problemer i praksis. Tværtimod har det givet større opmærksomhed og ejerskab i forhold til de bestemmelser, der gælder.

Det kan også overvejes, om en mere decentral regelfastsættelse kunne suppleres med en studenterombudsmand. En sådan ordning kan være et godt supplement til et lokalt regelsæt, og der gøres forsøg med en sådan ordning p.t., men det er et emne, der ikke behøver central regulering,

Sidst bør der naturligvis ske en harmonisering af klagefristerne. Det er uhen-sigtsmæssigt, at de to ministerier ikke som et minimum harmoniserer på dette område. For god ordens skyld skal det bemærkes, at mens forskellige klagefrister på forskellige institutioner ikke udgør et stort problem (det betyder ikke alverden for en fysikstuderende, hvorvidt han har en uge til at skrive en klage, selvom sygeplejerskeeleven har otte dage). Men det er et administrativt og pædagogisk problem, hvis der er forskelle inden for institutionen, fx mellem civil- og di-plomingeniørstuderende.

6. Internationalisering af uddannelser

Når universiteter i flere lande samarbejder om uddannelser, er det ofte en udfordring at få mange nationale regelsæt til at gå op i en højere enhed. Sammenlig-net med andre lande, er der mange regler for videregående uddannelse i Dan-mark. Det betyder, at danske universiteter tit oplever næsten uoverstigelige bar-rierer, når de forsøger at tage del i internationale uddannelsessamarbejder. Her er det universiteter fra lande med få og enkle regler, der er ’vinderne’ – det er nemlig dem, der er fleksible og attraktive samarbejdspartnere.

Særligt bekendtgørelsen om parallel- og fællesuddannelser imødekommer ikke de krav, som internationaliseringen stiller til universiteterne. Bekendtgørelsen er skrevet ud fra en forudsætning om, at unge i udgangspunktet skal uddannes i deres eget land, og at internationalisering er en undtagelse, som kræver særlig kontrol, tilladelse, særskilt overvejelse om rejseomkostninger osv. Sådan er virkeligheden *ikke* længere. Mange unge forventer, at de tilbydes uddannelser med et internationalt indhold, og de er også parate til at yde det ekstra, som det vil kræve. Samfundet bør også forvente, at universiteterne samarbejder med de bedst mulige samarbejdspartnere, uanset om disse findes i Danmark eller udlandet. En bekendtgørelse om internationalisering skal tilskynde internationale grader og samarbejder - ikke begrænse disse.

Der er en række helt konkrete problemer:

- Bestemmelsen om, at en tredjedel af uddannelsen bør foregå i Danmark er utilfredsstillende og passer ikke sammen med den almindelige semesterstruktur. Naturligvis skal en del af uddannelsen foregå ved det danske universitet, men universiteterne kan godt vurdere, hvor grænsen går for, hvad de vil lægge navn til.
- Bekendtgørelsens skelnen mellem parallel- og fællesgrader er internationalt helt ukendt og baserer sig på en forestilling om, at det skulle være afgørende for kvaliteten, om lige netop den samme uddannelse kan fås i en "ren dansk udgave". Forhåbentlig er uddannelserne aldrig helt ens, da udlandsopholdet altid bidrager med noget, men om det formelt er de samme uddannelseselementer er irrelevant.
- Proceduren med ministeriel godkendelse af fællesgrader efter særlige regler er ubegrundet.

Man kan derfor overveje, om bekendtgørelsen helt bør opgives, og at samarbejdsuddannelser med udenlandske partnere fremover enten kan håndteres med meritoverførsel eller ved en generel tilladelse i Uddannelsesbekendtgørelsen, og at uddannelser kan udbydes i samarbejde med udenlandske universiteter.

Efter universiteternes opfattelse er der kun behov for følgende regler vedr. joint degrees og double degrees:

- Kvaliteten skal (mindst) være på niveau med en dansk universitetsgrad. Dette skal dokumenteres ved en akkreditering i Danmark eller i et andet land.
- EU-statsborgere må ikke opkræves studieafgift for uddannelsesdele, der foregår i Danmark. Tilsvarende følges udenlandske regler for betaling mv. for de dele af uddannelsen, der foregår i udlandet. Det forventes, at danske studerende kan få væsentlige dele af deres udgifter dækket dels gennem SU og dels gennem et udlandsstipendium.
- En væsentlig del af uddannelsen skal foregå ved det danske universitet.
- Den studerende følger regler om uddannelse, eksamen mv. i det land, der er ansvarligt for den pågældende undervisning. Dvs. at man i Danmark følger danske regler, i Spanien spanske regler osv.

Det skal her understreges, at joint degrees er et meget væsentligt element i sam-

arbejdet med udenlandske universiteter. Tætte samarbejder vil naturligt kunne understøttes af en formel joint degree.

Universiteternes internationale indsats besværes også af stive regler i adgangsbekendtgørelsen. De fastsatte adgangskrav giver i mange tilfælde ikke mening i forhold til udenlandske, adgangsgivende eksamener, hvilket er en hæmsko i forhold til at tiltrække og optage udenlandske studerende. Centrale regler for optagelse af danske bachelorstuderende kan være nyttige for at sikre en gennemsigtig og hurtig optagelsesprocedure. Når det gælder udenlandske studerende fra tredjelande, giver det imidlertid meget lidt mening, og det er nødvendigt, at det danske universitet handler fleksibelt og hurtigt, hvis man vil skaffe de bedste studerende. Det eneste, som universiteterne bør sørge for, er, at udenlandske studerende ikke optager pladsen for bedre kvalificerede danske. Et sådant hensyn vil i praksis være simpelt at opfylde for universiteterne.

- Det foreslås, at universitetet kan træffe beslutning om optagelse af udenlandske studerende, og selv fastsætter procedureerne herfor. Eneste krav skal være at de er kvalificerede og at man ikke derved udelukker bedre kvalificerede danske.

Udlandsstipendier bør også nævnes. Her er universiteterne pålagt at vejlede og administrere studerende om uddannelser på 'fremmede' institutioner. Det er ofte uddannelsessøgende uden tilknytning til den vejledende institution. En sådan administrativ byrde forekommer urimelig – og tager ressourcer fra vejledning og administration af egne studerende. Opgaven bør derfor finansieres, synliggøres og placeres et andet sted end på universiteterne.

7. Betaling for visse uddannelseselementer

Bekendtgørelsen om betaling for visse uddannelsesaktiviteter i forbindelse med lov om aktiv beskæftigelsesindsats m.m. har et stort potentiale i forenkling.

Det er meget kompliceret at administrere i overensstemmelse med disse regler. Selvom kun få studerende er omfattet af reglerne, benytter universiteterne uforholdsmæssigt mange ressourcer på at opkræve og inddrive betaling hos en lang række aktører og efterfølgende dokumentere indsatsen.

Bekendtgørelsen skal angiveligt sikre, at den henvisende enhed betaler for de studerende, som den henviser, og dermed formodentlig undgå kassetækning. Selvom dette formål principielt kan være fornuftigt, så er spørgsmålet dog, om man ikke i dette tilfælde er gået for vidt med millimeterretfærdigheden. Der er tale om en meget lille aktivitet, og at finansiere disse studerende som alle andre ville være meget simple.

- Det foreslås, at studerende i forbindelse med aktiv beskæftigelsesindsats finansieres via det almindelige taxametersystem.

8. Forholdet til Undervisningsministeriet

Det synes at være uoverkommeligt vanskeligt at koordinere regler mellem de to ministerier. Simple forhold såsom klagefrister er forskellige - også selvom uni-

versiteterne ved hver eneste høring har foreslået en harmonisering. Af eksempler kan nævnes:

- Forskellige krav til forholdet mellem ekstern og intern censur
- Afvigende regler for, hvorvidt eksamensklager og -anker kan føre til en lavere karakter end den oprindeligt givne
- Afvigende regler for, hvorvidt institutionen skal træffe afgørelse, hvis en eksamensklage er blevet forelagt bedømmerne
- Uklart hvordan bestemmelserne om disciplinære foranstaltninger ved eksamenssnyd mv. i UVM's eksamensbekendtgørelse skal håndteres i forhold til Universitetslovens bestemmelser om, at institutionen selv fastsætter disse regler
- Uforenelige bestemmelser om censorkorps
- Forskellige regler for afrunding til bestå-karakter i de to ministeriers karakterbekendtgørelser
- Forskelle i de to ministeriers bekendtgørelser for fripladser med stipendium til leveomkostninger.

Problemet kan minimeres, hvis HD og diplomingeniøruddannelsen flyttes til VTU's ressort. De høje krav til udstyr og forskningsbaseret undervisning har betydet, at disse to uddannelser i dag i langt overvejende grad udbydes på universiteter, og da de samtidig har en høj grad af forskningstilknytning, vil det være naturligt at flytte dem.

Rektorkollegiet d. 18. november 2008